

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput II. Felix hujus Virginis obitus, triumphalis ipsius sepultura, &
gloriosæ exequiæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

CAPUT II.

Felix hujus Virginis obitus, triumphalis ipsius
sepultura, & gloriose exequiae.

Graviter me contra historiæ integritatem delinquare existimarem, si quæ in re præsenti evenerunt, meis referrem verbis, qui ijs non adfui, cùm authenticum habeam testimonium Patris Michaelis de Orenja, qui tanquam Confessarius hujus Virginis semper illi adstítit, usque ad extremum vitæ ipsius momentum, & omnia, qua in ejus exequiis fuerunt acta, spectavit. In quadam igitur epistola, quæ typis excusa, fuit in universa Hispania, & alijs Regnis publicata, scripta ad Comitem Ducem de Olivares, Dominium Gasparem de Guzman, primum tunc Ministrum Catholici Monarchæ, ita Pater Orenja dicit.

Apographum epistolæ, quam P. Michael de Orenja, Rector Collegij Societatis JESU ad S. Ambrosum Vallisoleti, scripsit ad Excellentissimum Dominum Comitem Ducem, de morte Venerabilis Dominae Marinæ de Escobar, cui fuerat à confessionibus.

intulerit, & ingesserit aliquod venenum: statim enim ad me accessit meus Sanctus Angelus Custos, & contrectavit manu meam frontem atque caput, quasi me demulcendo, & applicando mihi quoddam medicamentum. Paulò post vidit descendenter ex cœlo JESUM Christum Domum nostrum, stipatum multis Angelis, qui apud ipsam mansit, consolando illam & animando, eamque communicavit spiritualiter. Hoc & alia quæ evenerunt, mihi admodum prolixè recensuit, & ego celebrawi Missam, ipsique sacram Eucharistiæ epulum præbui, ac redivi domum: quod non multò post advenerunt illius sociæ, ad peragendam sacram confessionem & communionem, mihique dixerunt, me vix ex eis domo fuisse egressum, quando ipsarum Dominam vehementissimus invasit dolor lateris, quo graviter affligetur. Audivi id, licetque fuerit suspicatus, esse opus diaboli, non curavi magnopere, eò quod dolores ipsius essent perfruentes, & valde magna cruciatuum variatio, quos continuè patiebatur.

Dolor iste duravit eo die, & incepérunt alii pectoris ac stomachi, atq; etiam si ipsam hi vehementer affligerent, gravissimus tamen oriebatur ex oppressione cordis, tantisque angustijs, ut illa, & Medici, etiāque ego, qui ei assitibam, & ipsius domesticæ, animadverteremus, illos effectus non posse procedere ex causa humana: quia nihilominus ipsa summè semper propendebat, ut consuetis procederet vijs, utereturque remedijs, permisit se curari à Medicis, qui illi applicuerunt remedia, quorum erat capax ipsius debilitas. Sed omnia nihil proderant, quin imò, sicut ab ipsiusmet notabatur, augebant dolores, qui occupaverunt omnes corporis partes, adeò ut nulla ab ijs esset immunis, præter caput, eo loco, quem Sanctus Angelus attrectaverat, præservando illam partem, ut posset prosequi suum exercitium præsen-

tæ Dei, cui continuè inhærebat, & conversationem cum Ejus Majestate & Angelis, beatisque Cœlitibus.

His tam acerbis cruciatibus, tantopere natura debilitabatur, ut Medici judicaverint expedire, ut ipsi conferretur Sanctissimum Sacramentum pro Viatico. Quia tamen eo die manè sacrâ synaxi resepta fuera, propterea quod contra communæ Ecclesiæ esset usum, bis intera unum diem communicare, feci, ut id differretur in diem sequentem, quo illi deditus Christum Dominum horâ sextâ matutinâ, allatum ex ipsius Paroecia, pro communi exemplo, quamvis quotidie domi sive communicaverit. Suicepit illum magna cū quiete, licet in hac non multò diutiis permanerit, quam spatio unius horæ: subito namque rediverunt dolores, cum ingenti vehementia, eaque tantâ, ut Medieci obstupescati spectaculo, tantum contraxerint humeros, nullo applicato remedio, & nè verbo dicto. Sociæ quoque, & ego ipsi noctu diuque assistentes, aliud agere non poteramus, quam lachrymari, eique compati, præ magno dolore, videntes tam multum sustineri à tam sancta creatura. Interrogabam illam interdum, quomodo internè quoad animam esset constituta, & respondebat mihi: Pater, magnis me Deus exercet obscuritatibus, & derelictionibus; sed fiat in me sanctissima ejus voluntas, veniantque super me, in nomine Domini, omnia tormenta, quæ ipsius bonitas permiserit. Quanquam me vehementer affigit quedam rabies (sic enim loquebatur) quam in me suscitat hostis, ut me magnopere sollicitam reddat. Neutrum cefabat, & quamvis ex natura sua esset pacatissima, ac propter suam sanctitatem adeò patiens, ut ob gravissimos dolores (sicut patet ex eo, quod mox dicam) taro quereretur; in hoc tamen noctu diuque tam dolenter exclamabat, ut satis apparet vehementia cruciatus.

Ut verò id aliquâ ratione concipiatur, referam Tuæ Excellentiaz, quod decem abhinc annis evenit, paucis diebus ante obitum Sancti Patris Ludovici de Ponte. Viditeo tempore dæmonem, qui in hor-

ida specie ad ipsam veniebat obverso dorso, & retrogradè incedens, atque in modica distantia se ad illam convertit, & incredibili celeritate congerens pulverem cubiculi, aperuit ipsius os, illumque deglutire coegerit: deinde vero cùdem velocitate supposuit ejusdem dorso prunis referrit ac terram, quâ se existimabat ab eo esse adustam, & non minus sentire tormentum, quam si injecta esset in grandem rogum. Ex illo pulvere & calore coaluerunt in ipius corpore quinque calculi, à quibus paulò minus quam quinque mensibus fuit vehementer excruciatæ. Quamvis autem unicus calculus magnitudine non excedens nucem pineam, aut etiam miror, graves adferat cruciatus, quod multorum docet experientia, & singuli hi calculi, dum illos ejecit, & quaverint vitellum ovi, omnia nihilominus illa tormenta tamdiu adeò patienter & pacatè sustinuit, ut taro fuerit audita attollere vocem conquerendo. Hac tamen occasione, quia erat ultima, quam Deus dæmoni indulgebat, quod ipse exoptavit, & illa sibi ab eo frequenter dici audivit, nihilque retulit, usus cùd fuit omnem suam excrudo potentiam, permitente id Deo ad majorem sua famulæ coronam, & nè illi decisset martyrium, quod ipsa tantopere desideraverat.

Sic fuit constituta usque ad feriam secundam, ante suum obitum, quando mihi horâ primâ noctis dixit, se putare, bonum fore, si sacro oleo ungeretur. Misimus pro eo, & fuit inuncta, sedatis tum per breve tempus doloribus, qui statim cum eadem furia sunt reversi, & eodem ipius crucifixu ac ejulatu, qui à multis extra cubiculum cum ingenti commiseratione ac dolore auscultantibus fuit auditus, id quod duravit usque ad feriam quartam, horam nonam & dimidiam noctis, quo tempore omnes dolores cessaverunt, potuique illi nonnulla verba loqui, sed pauca: quia subito ceperit abripi in ecstasi, que ab ea hora perseveravit usque ad feriam quintam, paulò ante horam decimam diei. In his raptibus, & mentis excessibus illi Deus tam singulare praeficerat beneficium, ut licet intimè esset unita Deo, haberetque

subli-

sublimes revelationes & visiones, posset respondere, dum vocaretur, & conversari, si quis tum alloquij causâ ingredetur, quamvis, ut ipsa ajebat, id naturæ accidet non nihil molestum, eò quod anima eo tempore esset tam abrepta ab amore Dei, ac attenta mysterijs, quæ illi Deus manifestabat, & arcana, quæ ei pandebat. Cùmque ego id scirem, interrogavi illam, præsentibus ipsius sociabus, an meminisset

Dei? Respondit mihi valde pacatè & gratiæ, quasi subridendo, dixitque: Quoad hoc bene agitur. Sciebat enim, mihi constare, ipsam à multis annis, nullâ unquam occasione, dum conversaretur cum creaturis, aut pateretur dolores & cruciatus, anima suæ obtutum à Deo avertisse. Noli illi plura dicere, quia recordabar, revealatum ipso fuisse à Deo ante complures annos, & post primam vicem deinde frequentius, quod illi nollet dicere horam mortis, quia id ipsi non expediter, sed daturus esset signum, quod videlicet ante suam mortem passura esset raptum, & ab alienationem à sensibus, duraturam multis horis: tolebatque mihi dicere, ut attenderem ad illam revelationem, nè viva sepeliretur. Videns igitur hanc tamdiu durare, judicavi adesse ultimum indicium: & quamvis esset quietissima, nec malum haberet pulsus, appropinquare mortem, ac felicem transitum illius animæ, quæ tam impensè Deum amaverat, eique serviverat in vita mortali. Vnde sumpsi in manus sacram Crucifixi effigiem, quam multis annis habuerat ad caput sui lecti, & obversam illius vultui tenui, usque ad diem propè decimam horam diei (quæ fuit nona Junij) quâ se modicū commovens tradidit suum spiritum Deo, à quo ad tantam gloriam condita fuerat, reliktâ mihi firmâ spâ, quod implenda esset revelatio, quam Sanctus Pater Ludovicus de Ponte habuit, & illi prescripsit in schedula, dum gravibus presius doloribus decumbereret, ubi haec ipsa verba manus exarata, & à se subscripta dicit: Volo tibi pro solatio tuo dicere, quod te haec tenus celavi. Esto certa, te ex lecto evolaturam ad cœlum, atque multum tibi (meritorum) fa-

perfuturum. Et est revelatio conformis alijs, quas ipsa quoq; habuit à Sancto Patre nostro Ignatio, & alijs Sanctis Patriarchis, à quibus illi etiam dictum fuit, quod essent adfuturi in ipsius transitu, cum multis, Angelis, & Animabus beatis, cámque ducturi ad cœlestem Jerosolymam, ubi per omnem æternitatem esset possessura bona, quorum illi aliquam particulam toutes Deus ostenderat.

Rescita isthinc fuit continuo mors hujus Sanctæ Dominae, & populus permotus affectu ipsius videndæ, atque exosculandi ejus pedes, tam frequens accurrit ac numerosus, ut, nè se invicem suffocarent, & domus, quæ est exigua ac vetusta, corruperet, fuerit necessarium, ut Dominus Petrus Carilius Collegialis Sanctæ Crucis, Vicesgerens Domini Episcopi, mitteret sex Sacerdotes, qui intentatis pœnæ & censuris populum arcerent, ac prohiberent ab ingressu. Verum cùm id non sufficeret, jussit Magistratus illic propterea adesse Prætores, qui statim advenerunt. Licet autem noctu diuque assisterent Dominus Joannes Arias de la Rua Judex criminalis, atque Praefectus Satellitum Cancelleriarum, & Vicegovernator Vrbis, quoruñ unus inanebat ad januam cum multis apparitoribus, alius ad gradus, & tertius ubi jacebat sacrum corpus, omnes stipati satellitio, nō poterant tamen multitudinem submovere, ex omni statu Vallisoletanorum magna cum pietate ac devotione accurrentem, tam Religiosorum, quām secularium, universis sece provolvéntibus in genua, ad exosculandos ipsius pedes, & potentibus corollas suas precatorias ejusdem manibus applicati. Atque taliter fuit transacta illa dies, & magna pars noctis, usque ad feriæ sextæ horam quintam vespertinam. Quamvis enim copiosa caderet pluvia, madefiebant in platea nolentes recedere, revertentibus semel ac iterum multis è Nobilioribus ad pedum ejus oscula.

Interea Ecclesia Cathedralis, & quidam Capitulares, optantes habere ipsius reliquias, consultaverunt, an adesset aliqua ratio, ob quam sanctum illud corpus posse

possent auferre. Quem ego conatum intelligens egi cum Senatu, ut mihi in casu necessitatis faveret, quod satisficeret Dei, ac defunctæ voluntati, quam ante complures annos declaraverat, ut suu corpus humaretur in templo Societatis, ubi anima illius ab ipsis infantiae sua principijs divina didicit mysteria. Verum nullis opus fuit suppetijs, aut auxilio Magistratus. Cum enim Pater Frater Andreas de Ponte ex Ordine S. Dominic, hanc Dei voluntatem manifestavisset Capitulo & Civitati, postquam ipsum secretò de suo proposito consuluerint, conformaverunt suam cum divina, submissis mihi utring; Commissarijs, duobus Præbendatis, & duobus Senatoribus, offerentes se, ad suscipiendam cu. am omnium, quæ essent agenda, tam in sepultura, quam in novendialibus exequijs, quas in memoriam hujus sanctæ Concivis celebrare cogitabant. Tanta siquidem fuit devotion, quâ hæc pia Civitas est amplexa istud consilium, ut fuerit uniformis & universalis; atque singulis pro se sortem hujus executionis exoptantibus, & nemine alteri volente cedere, judicatum fuerit, expedire, ut de ea sortirentur, quod & factum est: statimque Civitas iussit fieri tumbam rubro coopertam holoferico, latis simbris aureis exornato, suffultam intus albâ atralicâ, additis sex inauratis feris, quarum claves duæ darentur Capitulo, duæ Civitati, & duæ à nobis servarentur; quod libentissime admisi, quia securus eram, id non fieri alia intentione, quam ut sanctum illud depositum custodiretur.

Postquam fuit imposta tumba, & ex speciali Dei providentia cessavit pluvia, quæ eousque duraverat copiosa, confluerunt omnes Ordines Religiosi, Clerus Vrbis, & Capitulum hujus Ecclesie, omnèque Confraternitates cum suis labaratis, subministrante suis sumptibus ceram Vicecomite de Viloria, quæ non alia fuit quam candida, cuius quoque coloris cera artit per integrum novendum. Senatores Vrbis extulerunt corpus suis humeris, & pro populi solatio, qui totus erat effusus in plateas & fenestras, bajulaverunt illud per celebriores vias, supponentibus humeros alijs ac alijs, eò quod nemo illius officij pertinatis esse velle expers: cùmque pertigissent ad primam stationem, ubi erant substituti cum sacro corpore, quando collabatur super mensam, quæ eum in finem erat præparata, tantus fuit populus, qui turmatim accurrit, ad applicandas corollas precatorias & alia, quæ idcirco adferebant, ut à satellitibus abigi baculis non posse. Quare ad evitandum omne infortunium, decretum fuit à Capitulo & Civitate, nè amplius subsisteretur: atque ita processerunt per cæteras plateas & forum majus, resonantibus interea omnibus Vrbis campanis, donec pervenirent ad Domum Professam Societatis: ubi jam adestant Prætores, Dominus Petrus Alarcon Ocon, & Dominus Joannes Arias de Rua, ut pararent aditum Ecclesiasticis, & ijs, qui ex his tribus Societatis Domibus convererant. Equites verò Hospitalis ad Esequiam præstolabanzur sacram corpus. Ibi illud suscepserunt, & collocaverunt in tumulo honoratio, bene copiosis candelis & facibus instructo. Officium funebre persolvit Ecclesia Cathedralis, assistente solenniter Capitulo & Magistratu, presentibus multis ex omni conditione: quo finito discesserunt, relicto super tumulum corpore, quia promissum fuerat populo, quod illo ibidem per biduum, aut triedium esset fruatur, ut id videre, & lux posset indulgere devotioni. Ita videlicet honorat, & conspicuus reddit Deus volentes se amore ipsius occultare, & sepelire dum vivunt, uti hæc sancta Domina fecit, quæ triginta annorum spatio, gravissimo tolerando cruciatus, in obscuro carcere latuerat: tale enim erat ipsius cubiculum, ubi nullum aliud conspiciebatur lumen, quam candelæ, quæ per noctem, & aliquot diei horas ardebat, continuato illic perpetuo miraculo. Siquidem in eodem cubiculo, licet ibi peragerentur, quæcumque exigunt necessitates, quibus humana miseria est subiecta, corpùsque ipsius ad varijs morbis divexaretur, nunquam animadversus fuit odor adversus, non aliter quam si in medio esset campi situm, venis undique pervium.

Elapsa

Elapsa eà nocte, postridie sub diluculum matutinum, redivit Dominus Episcopus, qui pridie adfuerat occultus, & existimans difficultem admodum fore sepulturam, si constaret de hora, jussit illam recondi in concamerato repositorio, quod in hunc finem fuerat paratum intra ambitum summi Altaris. Cùm autem ventum fuisse ad corpus, atq; istud repertum nonnihil male, præter spem conceptam, olens, & essem hac de re domi meæ ad S. Ambrosum monitus, curavi advocari ipsius socias, quæ composuerant corpus defunctum: cùmq; ex comparuissent, & illud lustravissent, repererunt, quod per os magnam egessisse copiam sanguinis & puris, unde scilicet ostiebatur ille malus odor: quia ablato eo pure caruit corpus omni graveolentiâ, fuitq; non aliter tractabile, quâm si viveret. Tum apparuit, verum esse, quod mibi dixerat, ingestum sibi absque dubio fuisse aliud venenum à diabolo: & ex illo provenit apostema, sicut alias calculi ex igne & pulveribus: inde quoque cruciatuſ furent derivati ad reliquias corporis partes, quarum nulla à capite usque deorsum fuit ab ijs immunita. Passa enim illos est vehementissimos in gutture, pectori, stomacho, latere, brachijs, & cruribus ultra omnem modum, ut nemo possit concipere, quid tum fuerit actum, præter nos, qui id spectavimus. Ipse etiam Doctor Canse-
cū, qui illam curabat, cùm accessisset vi-
fus, an aliquam haberet inflammationē
in gutture, notavit, odorem oris ipsius in
alijs occasionibus defluxionum, ac doloris
dentiū, fuisse, qualis est corporis sani, &
bonae complexionis: hac verò vice se gra-
vem quendam sensisse odorem, ortum ex
apostemate. Et quamvis tum causam non
animadverterit, deinde tamen, re melius
considerata & perspensā, illam agnovit.

Sequenti feriâ tertią cœptum est no-
vendium, distributum inter Ordines, San-
cti Dominicī, S. Francisci, S. Augustini,
Carmelitas calceatos, Trinitarios, Mer-
cenarios, Clericos Minores, Societatem,
Ecclesiam Cathedralem, & Civitatem.
Quamvis verò præteritis diebus magnus
sucrit hominum concursus, affluentum ad

Vita Mar. de Escob. Pars II.

Fff

pituli,

pituli, volentium hujus negotij assumere curam, secessit ad duos trés dies, ut conscribam Interrogatorium. Deus dignetur acceptum habere meum desiderium, & conseruet Tuam Excellentiam, cumulando illam suis divinis donis, quæ Eadem semper precor. Vallisoleti, vigilimâ quartâ Junij, anno sexcentesimo trigesimo tertio.

Hæc in sua epistola Pater Michaël de Orenja, ex cuius, & cæterorum, qui adfuerunt, attestatione clare appetet, verificatum fuisse signum, quod illi DEVS, in duabus revelationibus, præcedenti capite descriptis, & multoties alias dederat: quandoquidem postremus iste raptus duodecim prope modum duravit horis, & post illum sibi modicū restituta, fallendo sp̄c, quæ ex ipsius meliore pulsu concipi poterat, & adstiuendo fidem suis revelationibus, tradidit animam illi Domino, qui eam tantâ benedictionum dulcedine, ex quo primùm vitales hausit auras, prævenerat. Quid ipsi in hoc ultimo raptu acciderit, quis conjecturâ poterit alse qui? cùm illa id noluerit, aut fortasse non potuerit manifestare. Quid tamen fuerit, saltē indi- cavit eā magnā quiete & amoenitate, quæ subridendo interrogationi Arbitri suæ conscientiæ respondit. Magna sine dubio fuit iuvitas, quæ serenare potuit illud ma- te angustiarum, à quo immediate antè op- primebatur: analæcta fuerunt cœlestia, quæ abigere potuerunt dolores, qui vices supplererunt martyrij, illati à manibus & crudelitate infernalis ministri. Quid me- tuere poterat, nè assequeretur, quod spe- rabat, quæ expirando subridet? Sive fuerit sanctus contemptus eorum, quæ hic dese- rebat, sive jucundum gaudium ob ea, ad quorum tendebat possessionem, certum est, quòd, quæ prudenti pollens judicio subrisit moriendo, se non senserit aculeo mortis afflictam. Obtusa sunt hujus spicula ad impetendos justos, licet nihil habeant eximij, & hujusmodi fuerint directa contra pectus Virginis, quam cum adeo inusitato favore toties, & per tot annos, ut vidimus, divinus amor suarum statuerat scopum sagittarum. Felix vita, quæ ferè

tota fuit transacta inter lethales dolores, ut loco afflictionum, quæ mortem solent comitati, cœlestes delibaret delicias, in quarum fonte suam paulò post erat sitim sedatura, ita ut spiritus ipsius in æternum conquiesceret, consumando ardorem suorum purissimorum desideriorum, in paci- ficam & tam possessionem.

Quomodo verò aliter fieri poterat, si ut paulò antè audivimus ex ore Sancti Patriarchæ Benedicti, non fuit falsa mortis, sed amplexus Christi in purissima unione, qui purissimam illam animam à suo virgi- neo corpore separavit? Nequit amara esse mors animæ, quæ à Deo illustrata proba- biliter & piè credit, se existere in gratia: quomodo igitur non esset dulcissima illi, quæ tam sublimibus alijs prædicta notitijs, non solum se gratiosam esse judicabat in Divinis oculis, sed etiam inhaerere ample- xui Principi gratiarum, & quasi jam possi- dere pretiosissimos ipsius thesauros. Ad- venit nuptialiter ornatus Divinus noster Agnus, sed, quemadmodum dixit glo- riosus Sanctus Benedictus, in habitu re- gio: forsan ut ostenderet, animam istam non esse ex ijs, quæ communiter profici- scuntur ad cœlum, ut velut pedissequas agant & famulas Divini Sponsi in sancto ipsius palatio, sed unam ex illis (exaginta Reginis, quæ illustri sponsorum gauden- tes titulo, comitantur Divinum Salomonem, Duces Divini Chori illum sequentis, & tanquam Phonææ in virginco cantico, quod ipsi in eo accinuntur. Quæ ratio- ne dubitari potest, quin ascenderit instat Reginæ, quæ in hoc ingressu lectio loco sua fuit ipsi Regijs, ac Divinis manibus sui Sponsi? Hoc, prout vidimus, afferit idem Sanctus Benedictus: atque revelationem quoad ea, quæ nostris mortalibus oculis sunt occulta, veram fuisse, clare ex eo probatur, quod tam manifestè vidimus completem.

Evola itaque anima felicissima ad lo- cum tuæ quietis, ad thronum tuæ glo- riæ, qui nuptiarum tuarum est thalamus; fruere æternum ijs, quæ tibi immensa DEI liberalitas est clargita, quæ cibi tua merita comparaverunt. Ille fuit

certo

certo modo prodigus in donando, ista verè prodigiosa in rependendo. Et quandoquidem mortalis tantam impendisti curam, ut tibi addicatis, ac in primis Catholico Regi Philippo, & universa ipsius Monarchiae, atq; specialissimo affectu Hispaniae tuae patriæ, procurares gratias; nunc dum jam es gloria, tanto amplius ab eo illuminata, quem absq; ullo impedimento

eorum, quæ patiebaris, cognoscis, exequere efficacius & perseverantius idem officium fidelissimæ Advocata, donec nobis pacem impetres, & felicitatem, quam exceptamus. Ità futurum piè credimus, cùm sis potens apud Deum, qui te usque adeo amavit: ità nos sperare jubet remuneratione hujus Domini, cui tantopere serviisti.

CAPUT III.

Continuatur narratio quarundam circumstantiarum triumphalis ipsius sepulturæ, & glorioiarum exequiarum.

Quamvis nobis P. Michaël de Orenja, referendo felicem hujus Virginis obitum, aliquid insinuavit de gloria ipsius exequiarum; propter brevitetam ratiæ promissam in sua epistola, necesse fuit, ut prætermitterentur nonnullæ circumstantiæ, quæ licet minutæ, sunt scitu dignissimæ. Has & alias auditas in concionibus novendialibus descripsit Dominus Franciscus de Vinjuela, in quadam relatione, quæ typis mandata est pervagata mundum, dedicata Domino Ludovico de Castilia Affessori Consilij, qui tum absens Vallisoleto Gubernatorem agebat Guipuzcoæ. Aponemus hic illam fideliter, eo quod omnia, quæ aliunde, & ex ijs, qui adfuerunt, refici, exactè cum dicta relatione convenient, quæ est sequens.

Epistola Domini Francisci de Vinjuela ad Dominum Ludovicum de Castilia Affesorem Consilij Granatenfis, & Gubernatorem Guipuzcoæ, de morte famulae Dei, Venerabilis Domine Mariano de Escobar.

Non miror, propter notitiam, quam Dominatio Tua habuit de rebus Dominæ Mariana, in Te excitentur desideria sciendi, quid acciderit in ipsius obitu. Tam instance id à Tua Dominatione re-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

ferte jubeor, ut judicem mihi incumbere necessitatem exequendi tui mandati. Quanquam ignoscas mihi, quod me non possim in recensendis, quæ his diebus acta fuerunt, diffundere pro rerum ipsarum exigentia, cùm id integrorum potius sit librorum argumentum, quam adeò brevis epistolæ. Dico igitur, Domine, quod feria quintâ, nonâ hujus, horâ circiter decimâ matutinâ, Deus dignatus fuerit gloriolum imponere finem glorioæ vitæ Dominæ Marinæ. Ante felicem ipsius transitum, metuens hæc Civitas, nè isticus thesauri faceret jaclaram, convocavit suum Senatū, ad designandos deputatos, adstitutos dispositioni eorum, qua facere meditabatur in hujus Dominæ honorem. Deputatio fuit presa ab omnibus Dominis Senatoribus, & cùm nullius affectus cederet affectui alterius, oportuit rem sortibus pergere, quæ obtigerunt Domino Petro de Vega, & Domino Petro de Barcena. Tanta fuit omnium ambitio ad honorem ipsius procurandum. Vix benedicta illius anima est egressa è corpore, quando id toti innovuit Urbi, quæ univerſa interno permota impulsu se contulit ad videndum, & venerandum ipsius sacrum corpus. Timuerunt Patres Societatis Jesu, in cuius Domo Professa iusslerat suum corpus sepeliri, grave aliquod in tam inordinato concurru incommodum, cuius præcavendi causâ Dominus Petrus Carilius, Collegialis Sanctæ Crucis, & Episcopi Vicesgerens

Fffz

ex